

Sv. Anton na Pohorju. Naj nam g. Škof od Sv. Antona v Slovenskih goricah ne zamerijo, če se tudi mi oglasimo v »Slov. gospodarju«, saj je naš Sv. Anton za 516 m višji od onega prleškega. Je romarska božja pot, izletniška točka v zdravem zraku, kakor so nedavno ugotovili gospodje, ki se na zrak razumejo. Sušo — in še prav občutno — tudi imamo, zato ne vemo, kaj bo pozimi. Pod cerkvijo je izvirček sicer dobre vode, a letos jo točimo le po kapljicah. Krvavo bi rabili cisterno, o kateri se že veliko govori in ugiba. Naj bodo meročajni krogi nekaki Mozesi, ki bodo energično udarili po blagajni — državni ali banovinski, to je nam vseeno —, da bo pritekel iz nje blagodejen dežek v podobi dinarjev. In hvaležni jim bomo mi, ki trpimo žejo, pa tudi izletnikov in romarjev bo več, ker jim bomo lahko postregli vsaj s svežo vodo, ker jim s čim drugim nimamo. Kdo je temu kriv? Kriza? Da, kriza pri tistih, ki jim manjka podjetnosti. — Novo gospodično učiteljico dobimo za nov razred v cerkveni hiši. Kajne, da napredujemo? Le matične knjige mirujejo; prleški Antončani bi rekli: »Nega kšefta!« In od tega »nega kšefta« bi še morali plačati davek od čistih dohodkov? O luna, ne trkaj preveč sv. Birokracija! Se bo razpočil in kaj potem? In potem bo vso JNS — vrag vzel. Dober tek mu!

Ptuj. Socialdemokratska »Svoboda« je tudi v Ptujju imela svoja podučna zborovanja, katerih so se udeleževali ljudje iz mesta in okolice. Med njimi so bili tudi mladi, neskušeni fantje. Ne vemo vsega, kar se je na teh zborovanjih govorilo in sklepalo, a to vemo, da so nekateri s silno elastično čitali socialistične knjige, zanje agitirali in jih drugim posojali. Tudi to vemo, da so nekateri obiskovalci tistih zborovanj čisto prepojeni s komunističnim duhom. Zabavljajo čez naše razmere, Rusijo pa čez mero poveljujejo. Ogrevajo se za skupna posvetila in kmetom naravnost svetujejo, da bi si tako pomagali. Kmetje se jim pa seveda smejejo. Svojo zemljo naj bi dali, da bi komunisti z njo gospodarili, sami naj bi pa bili

sužnji-delavci kot na Ruskem? Zelo so neverni in s sovražstvom napolnjeni do vsega, kar je krščansko. Vse dobro vidijo samo v komunizmu, za vsako drugo besedo so nedostopni. To lahko potrdijo osebe, ki z njimi občujejo. Iz tega je razvidno, da se je na tistih zborovanjih »Svobode« skrito gojil komunizem. Živijo Lenin! V Celju je izbruhnilo na dan, kar se je prej tajno gojilo. Zato je čisto prav, da je oblast razpustila socialistično Svobodo. Na obiskovalce tistih zborovanj pa bo treba paziti, če bodo še dalje sejali Leninovo seme.

Ormož. Ljudje, ki sami spadajo na varno, so po naročilu od zgoraj navzdol organizirali »Pof« za Ormož in okolico. Sestavili so listo »Pofu« nevšečnih meščanov, ki naj bi bili poslani v koncentracijsko taborišče v Bosno ali Črno goro. Kar 18 moških, med temi hišni posestniki, uradniki, trgovci in obrtniki so bili na »kriminálni« listi označeni kot nasprotniki prejšnjega režima. Zakaj? Ves pošten Ormož se škandalizira nad tako predznostjo »Pofa«! Dobro, da znamo, v kateri kovačnici se je koval ta satanski načrt, in tudi to znamo, kateri so bili kovači!

Krapje pri Ljutomeru. Prostovoljna gasilska četa Krapje priredi v nedeljo, 4. avgusta na Gornjem Krapju bogat srečlov z ljudsko veselico, godbo in razne zabave. Začetek ob treh popoldne. Vsi prijatelji gasilstva vljudno vabljeni! — Četa.

Sv. Frančišek Ks. Pred kratkim se je poročil vzorni mladenič Zalesnik Franjo z Goličnik Vero, posestnico v Sv. Florjanu, župnija Gornji grad. Bil je vseskozi agilen in delaven član prosvetnega društva in Orla ter večleten cerkveni pevec. Ksaverjanska župnija ga bo težko pogrešala osobito sedaj, »ko dan se zaznava« in bo treba zopet vzeti v roke plug in rezati v celino, katero je v teku tuznih dni čez in čez prerasel plevel. Želim Ti, dragi naš bojevnik, v novi domačiji obilo sreče in blagoslova božjega! — Euharističnega kongresa v Ljubljani smo se tudi Ksaverjanci udeležili v častnem številu. To so bili zares dnevi, ki jih je pripravil Gospod in ki bodo ostali nepozabni. — Gospodarske razmere so kakor povsod tudi pri nas težke in vse komaj čaka na konec te neznosne krize. Vsi pa smo si oddahnili, da je vsaj konec zloglasnega re-

žima, ki je z bajoretom neprestano strašil našo župnijo in uklenjene preganjal naše poštene fante in dekleta, ki niso zakrivali drugega, kot da so zahtevali pravico in enakopravnost. Upamo, da bodo dobili prizadeti primerno zaščeno, a krivci plačilo, ki jim gre, ne iz maščevanja, kar ni krščansko, ampak po pravici. Saj pošten človek zvečer še na vas ni smel, dočim so imele vso oblast razne barabe, ki so počenjale vse mogoče in še ovajale poštene ljudi. Pof. omladinska fronta, ki se je pripravljal, bi bila res že davno potrebna, samo ne za nas, ampak za tiste prenapete nacionaliste, ki so pritirali s svojo »modro« politiko našo državo, katero so poprej do golega oskubili, na rob propada. Zahvaljujemo se novi vladi, da je otela, četudi ob 12. uri, kar se je še oteti dalo in obenem zaupamo, da bo šla pravično pot, da bomo res pravi bratje med seboj, ne pa eden gospodar, a ostali pastorki in samo molzne krave, nad katerimi šviga še bič. — Ksaverjanci! Kaj pa naš društveni dom? Mogoče bi se pa le dal zgraditi, samo malo dobre volje bi bilo treba in zavednosti! Res so časi težki, a tudi resni! In kje bi vi rajši videli svojo mladino: v društvenem domu, kjer se bo vzgajala v katoliškem duhu in kjer bo našla varno zavetje in pošteno družbo — ali pa v krčmi v slabi družbi, kjer se vzgajajo kvantitaci in kričaci, katerim je vera in cerkev devet-briga? Odložili boste sami! Upamo, da bo zmaga la trezna pamet in bomo še letos porosno zapeli: V trudu in znoju, a polnem radosti, dom mi gradimo v slavo in čast! Bog živi! ik.

Sladka gora. Vsi smo še pod vtisom veličastnih slovesnosti euharističnega kongresa v Ljubljani. Tisti, ki so bili tam, pripovedujejo o njih tistim, ki niso mogli na kongres. Gotovo je tako tudi drugod po Sloveniji. Duša človekova pač hrepeni po Bogu, hoče biti z njim združena, ker potrebuje Njegove pomoči in nujno rabi Marijine priprošnje. To plemenito hrepenenje pa je mogoče utešiti tudi na romarski božji poti, kakor je prav Sladka gora. Hitro se bližajo dnevi romanja, ki bo v dneh 12. do 14. avgusta. Kraj v gorskem zatišju je jako primeren, da se človek nekoliko odtegne svetnim skrbem in poskrbi za svojo dušo. Zadnja leta je žal število romarjev na Sladko goro zelo padlo. V pretekli dobi pa so

kasto. Gruberju se je dozdevalo, da vidi iz daljave nekaj, kar se giblje in je bolj črno nego sivkasto ozadje. Poklical je tovariša.

»Karibu«, je rekel takoj lovec, »prednja straža potujočih čred severnih jelenov. Le poslušni Indijance. Kako kriče: Aton! Aton!, kar pomeni severnega jelena. Neumneži so splašili čredo s peklenkim krikom in ne bodo okusili svežega mesa. Karibuji bodo ostali na ledu in nikdo jih ne more tamkaj napasti iz zasede.«

Par sekund je opazoval nemški tovariš jzero in obrežje z očmi prerijskega lovca, nato je stekel v kočuro in se vrnil z brzostrelno puško. Skozi množico stokajočih in vzdihujočih Indijancev je hitel k nizki, poševni nabrežni ograji. Zledenela snežena skorja ga je držala. Sivi oblak je bil oddaljen od brega približno 1000 m in se je premikal v južno-vzhodni smeri. Za slučaj, da bi jeleni vztrajali na tej poti, bi bili morali mimo dobre pol milje dalje in zgoraj ob jezeru. Lovec se je bližal z vso naglico cilju, ne da bi pustil čredo iz oči. Dokler so bili jeleni v polnem diru, tudi niso mogli prepoznati, če se on pregiblje ali

je mirno stoječ predmet. Da bi pa ugotovili, zakaj da gre, so morali obstati in to okolščino je izrabil lovec v svoje dobro. Obstal je takoj na mestu liki visok štor. Ko so se spustili jeleni ponovno v tek, je tudi on bežal ter obstal, kakor hitro se je ustavila čreda. Kmalu je bil toliko blizu, da je razločil skakajoče glave. Kakor hitro je nameraval vodilni jelen, da bi zavrl tek, je že stal tudi lovec. Sprevidel je, da se da čreda prekaniti z lahkoto. V drzni gotovosti uspeha je prodiral naprej po ledu in je zmanjševal razdaljo, dokler ga ni ločilo od jelenjega rogovja samo še 200 m.

Pokleknil je. Le dobro sekundo je počival njegov pogled ter občudoval divjo in lepo sliko. Pomeril je v vodilnega jelena. Strel je odjeknil. Sivi orjak je še planil enkrat naprej in se zgrudil na tla. Po padcu prvega jelena je izbljuvala brzostrelna puška nekaj po deset krogel v sredino črede.

(Dalje sledi.)

šem ob bregu reke. Napravila si ogenj, da si skuhata skromno kosilo. Ko je hotel podkuriti bolj močno ogenj s kepo papirja, zagleda svoje ime v časopisu. Ko razgrne časnik, razbere, kako ga poziva advokat, da se naj zgleda v njegovi pisarni, kjer ga čaka dedščina 80.000 angleških funtov, katere mu je zapustil bogat sorodnik.

Strela

je nevarnejša v zimi nego poleti. Nevihte so po občem mnenju v zimskem času manj nevarne nego poletne. Udar strele pa učinkuje v zimi mnogo hujše ter strašnejše nego v vročini.

prihajale ogromne množice z vseh strani. Duše pa dandanes še bolj ko kdaj prej potrebujejo tolažbe in pomoči, zato bo gotovo letos prišlo več romarjev od blizu in daleč, seveda s pravim namenom, ki ga mora imeti romanje: skrb za dušo, na katero mnogi radi vsakdanjih skrbi pozabijo. Daljni romarji iz Prekmurja, Medžimurja in Slovenskih goric so ostali Materi božji na Sladki gori najbolj zvesti. Naj tudi letos pridejo, pa tudi oni iz sosednjih župnij so prijazno povabljeni, da pridejo v procesijah s svojimi dušnimi pastirji. Kolikor bo mogoče, bomo pripravili, da bodo našle duše miru in tolažbe, pa tudi utrujeno telo počitka in česar še potrebuje.

Svetina nad Celjem. Ožbaldska ali lepa nedelja se obhaja na Svetini v nedeljo, 4. avgusta. Številnim romarjem, ki tako radi prihajajo na prijazno Svetino, se naznanja, da bo prilika za sv. spoved že v soboto, 3. avgusta celi popoldan do večera. V nedeljo, 4. avgusta je prvo opravilo ob 6.30, pri katerem bo ganljiva slovesnost: sprejem Jezusovih ljubljencev, naših najmlajših šolarjev v Marijin vrtec, med mašo skupno sv. obhajilo Apostolstva mož in mladeničev. Pozno opravilo bo ob 10: pridiga, slovesna sv. maša in končno ob lepem vremenu znamenita teoforična procesija, ki je res nekaj edinstveno lepega na Svetini. Vsak romar, ki je že bil enkrat to nedeljo na Svetini, zatrjuje: moram se zopet pokloniti svetinski Materi božji, tam je res lepo in veselo!

Ljutomer. V nedeljo, 4. avgusta ob 16 nastopijo tukaj »Trboveljski slavčki«, ki so najboljši mladinski zbor v naši državi. Slavčki so odnesli posod, doma in v inozemstvu, največja praznanja, posebno v Ljubljani, Zagrebu, Beogradu, na Dunaju, v Pragi, Brnu itd. Letos še gredo tudi na glasbeni festival v Prago, kar pomeni, da nastopajo umetniško. Pridite vsi glasbo ljubeči meščani in okolčani! Cene oblačne. Predprodaja vstopnic v trgovini Vilar. Natančneje na lepakih.

Ljutomer. Prememba posestev. Občinsko hišo ob Jeruzalemski cesti je kupil g. Ciril Zupčič, cesarji nadzornik. Štilar-Zemljicevo hišo pri ščavniskem mostu je kupil trgovec g. Vilar. Vršičevo hišo v Koroščevi ulici trgovec Sršen, posestvo in hišo pokojnega g. Petra Skuhale, župnika in prileškega pesnika, pa Zacherlovi.

Peter Rečetar rečetari.

Celjska obrtna razstava pod Marušičevim pokrovom. Takrat, ko so celjski obrtniki začeli pripravljati svojo razstavo, je bil Marušič še minister. Tako je lahko bil še pokrovitelj. Zdaj, ko pa se razstava vrši, pa je navaden umrljiv človek, ki je prišel iz Primorskega k nam. Sedaj seveda ne more biti pokrovitelj. Kvečjemu bi lahko obrtnikom postregel s kakim domačim pokrovom, izdelkom domače obrti, da bi se tako razstava vršila vsaj pod Marušičevim pokrovom. Vsem pa, ki za svoje lastne prireditve iščejo pokrovitelje, svetujemo, naj drugič na plakate dajo tiskati, da se prireditve vrši pod pokroviteljstvom ministra, ki bo takrat.

Dvoboj v Savinjski dolini. Zadnjič sta se v Rečici ob Savinji dva Mačkova poslanca spraskala: Dobovišek in Pevec. Dobovišek je Pevcu očital, zakaj je šel v parlament, Pevec pa ni vedel, da je bil Dobovišek tudi tri dni v Beogradu in je knofe štel: bi, ne bi, bi, ne bi... Zato je moral Pevec oditi. Ja, ja, poli-

tika je politika, petje pa petje, zato se naj pevec raje s petjem ukvarja!

Zakaj so Korošci izvolili Novačana? Zato, da so odrešili neodrešene brate v Korotanu, kjer je bil Novačan za konzula.

Odgovornost. »Jutro« pravi, da je Marušič odgovoren, »Glas naroda« piše, da je tudi g. Pirkmajer odgovoren. Mi pa pravimo, da sta oba odgovorna in vsi pod njima. Če pa kdo ni odgovornosti zmožen, ga je treba preklicati in dati pod kuratelo.

Jevtič ob slovesu. Jevtič se poslavlja iz javnega življenja. Njegove zadnje besede so bile: »In vendar je res, da imam večino naroda — četudi ne za sebe, pa proti sebi, večina je vendar le!« Zbogom!

Nerazumljiv notranji minister. Država ima notranjega ministra vendar za to, da jih not daje, sedanjí pa jih samo ven spušča. Nekdo, ki pa se na politiko ne razume dobro, je dejal, da to morda zaradi tega, da pripravlja prostor.

Javni shodi v ptujskem okraju. Peto-varju politična žilica ne da miru, zato je sklenil imeti tudi sedaj vsako nedeljo shod, kjer bo razlagal predvsem konjsko politiko, najprej o lipicancih, ki so znani iz našiške afere, pa tudi o izvozu naših domačih konj. Sedaj, ko ni več na konju, bodo njegovi shodi zelo zanimivi. Tudi se na shode ne bo več pripeljal z avtomobilom in spremstvom, ampak s konji.

Zakaj se o našiški aferi tako malo piše? Našiška afera razkriva, kako so znali nekateri plačkati državo. Toda afera je malenkostnega značaja, gre le za 36 milijonov in nekaj lipicanskih konj, da se ne spleča veliko o tem pisati.

Letmerški poslanec Luka Čič še ni nič pokukal v naš okraj. Za nas se ne zanima, pač pa je stavil interpelacijo, da naj bo železnica dobro založena s trboveljskim premogom. Drugič pa naj gre za teboveljskega premogarskega poslanca! Trboveljskim delavcem privoščimo takega delavnega poslanca, da bi se jim kaj boljše godilo!

Čuden stvor. V Sloveniji je časopis, ki se imenuje »Večernik Jutra«, izhaja opoldne, zastopa pa stališče otrok teme. Pišejo ga v Mariboru, tiskajo v Ljubljani, čitajo pa menda nikjer veliko

Odplačilni načrt

po katerem bodo zadruga, včlanjene v imenovanih Zvezah (Zadružna zveza v Ljubljani, Zveza slovenskih zadrug v Ljubljani, Zveza gospodarskih zadrug za Jugoslavijo v Ljubljani), izterjavale od dolžnikov-kmetov svoje terjatve, nastale pred 20. aprilom 1932.

Člen 1. Kdo se smatra za dolžnika-kmeta, je določeno v členu 2. uredbe o zaščiti kmetov z dne 3. avgusta 1934.

Člen 2. Zadruga računa dolžnikom-kmetom od 1. januarja 1935 največ 6% obresti letno za nazaj. Le zadruga, ki imajo več ko 25% svoje obratne glavnice (to je vseh lastnih in tujih sredstev) izposojene od drugih denarnih zavodov, smejo računati dolžnikom-kmetom od 1. januarja 1935 dalje največ 7½% obresti na leto.

Člen 3. Dolžniki-kmetje morajo vsako leto

najkasneje do konca meseca novembra plačati obresti od dolžne glavnice po členu 2. tega odplačilnega načrta. Od dne dospelosti se računajo zamudne obresti v enaki izmeri.

Člen 4. Dolžna glavnica odplačujejo dolžniki-kmetje, izvzemši primer po členu 5., v 12 letih po naslednjem načrtu: v letu 1935 1%, v letu 1936 2%, v letu 1937 3%, v letu 1938 4%, v letu 1939 5%, v letu 1940 7%, v letu 1941 9%, v letu 1942 11%, v letu 1943 13%, v letu 1944 14%, v letu 1945 15%, v letu 1946 16%. Kot dolžna glavnica se smatra stanje dolga, izračunano po členu 3., odstavek 5., uredbe z dne 3. avgusta 1934. Odplačilo na glavnico je plačati vsako leto najkasneje do 30. novembra.

Člen 5. Če dolžna glavnica pri zadrugi ne presegla zneska Din 6000, odplačuje dolžnik zadrugi poleg vsakoletnih obresti letno najmanj četrtno dolžne glavnice, in sicer do konca novembra vsakega leta.

Člen 6. Če dolžnik ne plača obresti in odplačila na glavnico v teku treh mesecev po dospelosti, izgubi pravico do ugodnosti iz tega odplačilnega načrta.

Člen 7. Ako zadruga ugotovi, da dolžnik odpuhuje ali obremenjuje ali pustoši svoje premoženje, tako, da bi iz tega nastala nevarnost za njeno terjatve, izgubi dolžnik pravico do ugodnosti iz tega odplačilnega načrta z dnem, ko je prejel od zadruga pismeno obvestilo o tem. Proti taki odločbi zadruga ima dolžnik v roku 15 dni od prejema obvestila pravico do pritožbe na pristojno revizijsko zvezo, ki odloča dokončno.

Člen 8. Obresti, ki bi jih bil moral plačati dolžnik do 15. decembra 1934, se smejo po prisilni poti izterjati po preteku 15 dni po objavi odplačilnega načrta v »Službenem listu k. banske uprave Dravske banovine«.

Člen 9. Predpisi uredbe o zaščiti kmetov z dne 3. avgusta 1934 se smiselno uporabljajo, kolikor ne nasprotujejo določilom tega odplačilnega načrta.

Na stotine kmetov išče vojni zaklad.

Leta 1812 je bil Napoleon na pobegu z veliko armado iz goreče Moskve. Za ruskim mestom Smolensk se je pretvoril umik čet v popolen nered ter bežanje brez vodstva. 500.000 mož broječa Napoleonova vojska, ki je prekoračila pred pol letom zmagovito reko Njemen, je cepala na umiku in žalosno umirala od gladi in mraza. Ko so se približali ostanki armade mestoma Wilna in Kowno, je bilo skupaj še 25.000 mož. Umikali so se v popolnem neredu. Nekateri onemogle so pobrali tamošnji usmiljeni kmetje in so jih vzeli pod svoje strehe. Mnogo napoleonskih beguncev je ostalo na ruskih tleh in še danes je najti na Litvanskem precej potomcev Napoleonovih vojakov. Baš to je zagrabila v zadnjem času mrzlica vojnega zaklada nekdanje velike Napoleonove armade. Na stotine litvanskih kmetov orje ter koplje ob bregovih reke Njemen in išče zlatnike, katere je tamkaj nekje po stari pravljici in ustmenem izročilu zakopal ter skril v zemljo zakladnik cesarja Napoleona na pobegu pred Rusi. Po ljudskem pripovedovanju ni preostajalo blagajniku drugega, kakor da je zaupal vojno blagajno materi zemlji. Blagajnik ali vojni zakladnik je bil prepričan, da bo